

γραφιστής. Ο σκελετός της είναι ζετελειωμένος, και η Έλληνίδα είναι πηγμένη. Ζη βέβαια κι αυτή, και ίσως και οι, μα και οι όμορφες, σαν το λυχνάρι, όχι σαν την τρελλή τη φωτιά. Μετρημένη σ' όλα, λογαριάζει το τί θα πεί, το πώς θα το πεί, το γιατί θα το πεί, το πότε θα το πεί. Θα έρωτευτεί αφού λογαριάσει και της έρθει στο λογαριασμό ο άντρας που άπαντά. Πάντα δρίζει τον έαυτό της, και στις τρέλλες της ακόμα. Ζουμερή δεν είναι, είναι ξερή. Η δροσιά της είναι η χάρη της, ενώ της άλλης η δροσεράδα είναι το ασυλλόγιστο και σύνκαιρο στοχαστικό της σκέψης. Μπορεί και η Έλληνίδα να μην είναι πάντα δειλή μα πάντα κρύβει τη σκέψη της, δε βγάζει από τα σωτικά της ό,τι και να ναι. Και την κρίση του άντικρυνού της τη φοβάται. Όλα είναι πιο κατακαθισμένα μέσα της, τίποτε δε μνήσκει στην επιφάνεια παρά μονάχα η χάρη της, — ή μορφή—γιατί η μορφή είναι το πέν, η σκέψη δε σημαίνει τίποτα.

Και μονομιξς σε φως έννοιασα το χάσμα που μας ξεχωρίζει από τ' άλλα έθνη, προπάντων τή βορεινή (γιατί με τους νότιους θήχουμε, δε γίνεται, κάποιες όμοιότητες). Και είδα, φως φανερό, την ένέργεια ενός παλιού, προαιώνιου πολιτισμού, το βάρος γενεών και χρόνων, επάνω στην Έλληνίδα. Η μορφή της πώς να μην είναι όρισμένη, σίγουρη κι άλαθευτη, που μπήκε στο αίμα της, στα νεύρα της, στα κόκκαλά της ή ιστορία της όλη—και την πότισε;

*

«Ο λαός ο Έλληνικός όλος, από το μικρό έσαμε το μεγάλο, είναι πολιτισμένος». Μου το είπε ένας Βούλγαρος. Η ζωή του Έλληνικού λαού είναι άπλή, πολλά πράματα δεν του χρειάζονται, οι πολυτέλειες και τα άκροπροπέδια τα πολλά δεν του άρέσουν, μα έχει τη λεπτότητα κάθε ευγενικής καταγωγής, κάθε μακρυνού, αιώνιου κι αδιάκοπου πολιτισμού. Οι Πελασγοί ήταν πολιτισμένοι, οι Έλληνες πολιτισμένοι, οι Μακεδόνες κι αυτοί πολιτισμένοι, κ' οι Βυζαντινοί πολιτισμένοι. Τόσοι αιώνας πολιτισμός μπήκε πια στο αίμα, στα νεύρα και στα κόκκαλα του Έλληνικού λαού. Ο σκελετός και τα νεύρα του Έλληνα κατάντησαν παλιά και πολιτισμένα. Μα, σαν τα παλιά τα κεραμίδια, είναι δοκιμασμένα κι αντιστέκονται. Και τούτο είναι σύγκαιρα κ' η δύναμη κ' η αδυναμία της φυλής. (Η χοντρή ή δύναμη των δυτικών λαών μπορεί να είναι ίσα ίσα τούτο, ότι είναι λιγώτερο πολιτισμένοι σ' αλήθεια από τους Έλληνας).

Άμα θέσει κανείς τα ζητήματα έτσι, βγαίνουν νε μόνα τους διάφορα συμπεράσματα.

α.) Ο ευρωπαϊκός πολιτισμός όπως και κάθε άλλος ξένος πολιτισμός δεν μπορεί ν' αλλάξει τον Έλληνα, ούτε κι άν αιώνας ένεργήσει επάνω του. Είναι λοιπόν περιττό να πολεμούν ο κ. Δικμβέργης

και ο κ. Μιστριώτης για να κρατήσει ο Έλληνικός λαός «τα πάτρια». — «Τα πάτρια» τα κρατεί ο Έλληνικός λαός μονάχος του, χωρίς να το θέλει και δίχως να το πολυξέρει. Και είναι μάλιστα υπερβολικά συντηρητικός ίσως. Το σακάκι, ή ρεπούμπλικα, ο κορσές, και το τρισμέγιστο καπέλο— ταψί με τα ψεύτικα κεράσια και τριαντάφυλλα, δεν αλλάζουν ούτε τον Έλληνα ούτε την Έλληνίδα, όπως δεν τον αλλάζουνε μήτε οι φράγκικες ιδέες. Αυτά μοναχά τον άσχημαίνουν. Θα πάρει απ' όλα αυτά ό,τι του χρειάζεται, μικρά πράματα όμως. Τα άλλα θα ξεθυμάνουν μόνα τους, θα γίνουν καπνός, στάχτη, άερας. Και είναι αλήθεια καπνός, στάχτη, άερας για τον Έλληνα ό,τι δεν μπορεί να το χωρέσει και να το κάμει δικό του. Χάνουν τον καιρό τους οι κύριοι αυτοί, σκοτίζονται και λυποούνται άδικα, γιατί είτε το θέλουν είτε δεν το θέλουν, είτε αυτοί είτε και άλλοι τίσοι «πάτριον» ή «απάτριον», ο Έλληνας θα μείνει Έλληνας.

β.) Είναι στενόμυαλοι και κοντόφθαλμοι όσοι Έλληνες θέλουν και καλά να μας καθίσουν φράγκικες ιδέες, συστήματα και συνήθια. Κι αυτοί τίποτα δεν κάνουν. Κι αυτοί τον καιρό τους χάνουν. Φαντάζονται πως ο φράγκικος πολιτισμός μπορεί να μας κάμει άλλους, και θαρρούν πως ο φράγκικος πολιτισμός είναι ευγενικώτερος και καλλίτερος από τον έλληνικό, ή νομίζουν ίσως πως έλληνικός πολιτισμός δεν υπάρχει. Φαίνεται δε θήχουμε μάτια. Κύριοι, έχετε στο αίμα σας μέσα τον ευγενικώτερο πολιτισμό που υπάρχει. Αν σείς έχετε καλλίτερα τις φράγκικες ιδέες και τα συνήθια, γενήτε Φράγκοι κι αφήστε μας στην ήσυχία μας. Δεν είστε άξιοι για να μένετε μεταξύ μας.

γ.) Κανείς μας δεν ταιριάζει να παθαίνεται παρά πολύ για τα πολιτικά ζητήματα, τα τρεχούμενα. Κανείς δεν πρέπει να χάνει την πίστη του στη δύναμη του έθνους. Πρέπει να βλέπουμε μακρύτερα. Δε θα χαθεί ή φυλή κι άν πέσει ακόμα σε ξένη χέρια. Και να χάσει την ανεξαρτησία του (τη δθθεν ανεξαρτησία του) το τωρινό το κράτος, ή Έλλαδούλα,— ή φυλή δε θα χαθεί. Φτάνει να νοιώσει κάθε Έλληνας την έλληνική του ύπόσταση και να περηφανεύεται γι' αυτή. Περήφνος για τη γενιά μου την έλληνική, την ευγενικώτατη, χαρούμενος γιατί βλέπω ξάστερα το έθνος μου τυραννισμένο, και φτενό, και εφτάψυχο, έμορφο στη μοναξιά του και στην έρημιά του, και στην εγκατάλειψη, — μ' άρέσει να χώνουμαι στη ζωή του και να κυττάζω από τί πέρασε— μ' άρέσει να το ξέρω πως τυραννίζεται γιατί θέλω να φανερώσει πάλι όλη την άπειθαντη δύναμη που κρύβει. Πρέπει να βασανιστεί για να δείξει την άξιοσύνη του. Και είναι καιρός να τήνε δείξει.

δ.) Η άνατροφή πρέπει να ξεπλακώσει τα Έλληνόπουλα από τους όγκους τις άνωφέλευτες γνώσεις που τους φορτώνουν ως τώρα οι δάσκαλοι, να καθ-

ρίσει το μυαλό τους από τα άρχαιοπρεπα βάρη που έχωσαν στα κεφάλια των πατέρων τους ή άμαθεια και κουταμάρα διαφόρων δασκάλων του Γένους και νομοθετών του Κράτους, να ξεζαρώσει το νου τους το σκοτισμένο, να τους άνοιξει τα μάτια, να τους έλευτερώσει. Η άνατροφή θα ξεπλακώσει τους Έλληνες, ώστε να μπορέσουν να σηκώσουν κεφάλι, να σταθούν ίσια, να κουνηθούν, να ταυσθούν, να φουτρώσουν έλευτερα σαν τα δέντρα, — να φουντώσουν, να θειρέψουν, και ν' άπλώσουν τα κλαριά τους. Στην άνατροφή αυτή θα βρούνε κόπους πολλούς μα θα χαίρουνται γιατί θα τους νικούν. Και στο τέλος όλοι οι Έλληνες θα συμπληρώνουν τις σπουδές τους, όχι στο σχολείο των πολιτικών επιστημών στο Παρίσι, αλλά στον Έλληνικό στρατό ή στη Μακεδονία — γιατί στην άνατροφή των Έλλήνων χρειάζονται προπάντων οι κίντυνοι και ο πόλεμος. Πρέπει ο Έλληνας να βρεθεί ριγμένος σε κόσμο επικίνδυνο, σε κόσμο άλύπητο, περιτριγυρισμένο από γκορμούς και βάραρα, από διαβόλους και Βουλγάρους, από τριβόλους και παγίδες, από στοιχειά και από αίματα— σε κόσμο ζωής άληθινής. Πρέπει να άναγκαστούν οι Έλληνες να άκονίσουν το μυαλό τους, τα πόδια τους, τα χέρια τους, να ξεκουριάσουν τ' άρματα τους, να είναι άδιάκοπα, κάθε στιγμή, έτοιμοι, ξυπνητοί, άνασκουμπωμένοι για πόλεμο με θηρία. Πρέπει να άναγκαστούν οι Έλληνες ν' άγναντεύουν το θάνατο—γιατί ο θάνατος είναι αλήθεια δυνατώτερη από κάθε άλλη και καθρίζει τον άνθρωπο από την ψευτιά που μ' αυτή συνείθεσε να ζει. Οι ψεύτικοι Έλληνες, με την άνατροφή αυτή, θα γίνουν Έλληνες άληθινοί, — άνθρωποι, γιατί έχουν τη ζύμη για να γίνουν, μα τους λείπει ή άνατροφή.

ΙΔΑΣ

ΚΑΤΙΝΑ ΨΥΧΗ

Κάποι την είδα, κάποι να διαβαίνει,
ψυχή πλασμένη μόλις από άέρα
σαν από αίμα μωσκοποτισμένη
στο διάβα της ή στράτα πέρα ως πέρα
άνάστανε και ή στράτα ή σκουπισμένη
χάιδιο ξανθό τριγύρω της και ή μέρα.
Κάποι την είδα, κάποι να διαβαίνει.

Την ξανάειδα. Το φτερωτό κορμί
στο μογαριτωρόχερο κρατούσε
κάτου απ' το λόγου το χρυσό κορμί
τα σιγαλά βιβλία μελετούσε,
κι' άπάνον στο γραμμένο της τάχειλι
γλυκά μα ξέτη γλώσσα κελαϊδούσε.
Την ξανάειδα. Το φτερωτό κορμί.

ΑΗΜ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΑΛΥΣΙΔΕΣ

Δράμα με τρία μέρη.

Ο ΣΤΡΑΤΙΔΗΣ. Σου τήπα χίλιες φορές, μα δε θέλησες ποτέ να μ' άκούσεις. Μποστά στα παιδιά να μην τα βάζεις μαζί μου... Δεν κάνει... Παίρνουν κακό δρόμο έτσι τα παιδιά!...

Η ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ. Τώρα πιά, τα μωρουδέλια! "Ό,τι δρόμο είτανε να πάρουν, τον πήρανε. Και φταίς εσύ, πάντα εσύ!...

Ο ΣΤΡΑΤΙΔΗΣ. Έγώ θαρρώ πως ή μάνα άναθρέφει τα παιδιά!...

Η ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ. Έσύ μου τα χάλασες, εσύ, με τα χάδια σου και με τις άνοησίες σου.

*) Κοίταξε φύλλο 274.

Ο ΣΤΡΑΤΙΔΗΣ. Βρέ γυναίκα...
Η ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ. Όχι, αδερφέ! Ξεφορτώσου με!...Με σώνουν τα χάδια μου!...

(Για λίγο σιωπούν).

Η ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ. Έπιτέλους τί θα γίνει;
Ο ΣΤΡΑΤΙΔΗΣ (ξίνοντας ταυτί του). Ξέρω και γώ!

Η ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ. Όρίστε μας!... Ξέρω και γώ!... Δεν ντρέπεσαι και λίγο;

Ο ΣΤΡΑΤΙΔΗΣ. Να ντραπέω;
Η ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ. Βέβαια, να ντραπέεις! Δε φροντίζεις για το γό σου. Τόν άφίνεις έτσι, δίχως δουλιά.

Ο ΣΤΡΑΤΙΔΗΣ. Σα δε θέλει να δουλέψει!...

Η ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ. Του βρήκες δουλιά και δε δουλέψα;

Ο ΣΤΡΑΤΙΔΗΣ. Μα κούτος ζητάει δουλιά που να μη δουλεύει. Να παίρνει μονάχα το λουφέ. Δεν τον ξέρεις το γό μας;

Η ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ. Άκουσε πως μιλάει για το παιδί του! Άκουσε! Πατέρας είναι σύ; 'Ο Στρατός πρέπει το δίχως άλλο να βρει μια θέση για τον Κωστή μας!

Ο ΣΤΡΑΤΙΔΗΣ. Πρέπει; Δε βρίσκεις καμιά άλλη

λέξη τουλάχιστο; Πρέπει να βρει θέση; Και γιατί, μαθές, πρέπει να το βρει θέση;

Η ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ. Σου τήπα. Γιατί τον δουλεύεις σε σκλάβος. Γιατί το σπίτι μας κι όλο μας το σόι έχει σκλαβωθεί σε δούλους. Όχι τό χρόνια τώρα τον ύποστηρίζουμε και μπάγκαμε στα έννια! Τι μας ναίξει έμάς τα δεν πέτυχε ως τώρα; Άς είχε μυαλό να πτύχει. Ζημιώθηκε, μα ζημιώθηκε και μετς μαζί του. Άν ύποστηρίξαμε άλλους, ήθτανε άλλη και ή δική μας ή θέση. Και σε τούτη την έλλογή, δε θα πτύχει. το ξέρω, άφοδ δεν άλλαξε μυαλό. Μα να περίσταση, τώρα πτύχει κάποια θέση, που χώθηκε στον Κυβερνητικό σούδασιμό, να ξεκολλήσουμε και μετς κάποι!...

Ο ΣΤΡΑΤΙΔΗΣ. Θε; να μιλήσω με φρόνιμα και γνωστικά, Άύτσα;

Η ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ. Και τί! Παλαδά μιλάω έγώ;

Ο ΣΤΡΑΤΙΔΗΣ. Θε; φυλάξει! Δεν είπαυτό!...

Η ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ. Τότε τί πες;

Ο ΣΤΡΑΤΙΔΗΣ. Άκουσε. Και πρώτα, για τη μεγάλη αξία και για την τίμα δουλιά του Στρατού, ούτε γώ ούτε λόγου σου είμκατε σε θέση να μιλήσουμε.

Η ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ. Μάτια μου!

Συμπριμμένο τό φτερωτό κοινύλι ;
 *Αργό και κούο κατάπαισε τό χέρι ;
 Βορριάς τό συνεπήρε τό κοινύλι ;
 Τό ρήγικο κορμί του δράκου ταίρι ;
 Ποιά *Εδέμ, ὡ χουσανγούλια, σ' εἶχε στέλλει,
 και ποιά σέ ξαναδέχτηκε ; ποιός ξέρει !
 —Και φοροῦσες κορῶνα ἕνα κοινύλι.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΛΕΩΝΗΣ ΚΑΙ ΤΣΑΤΣΟΣ

Τ' ἀκόλουθο γεγονός τό ἴσως νά φανῆ σημαντικό γιά ἄσους πασκίζουσι, μελετώντας τὰ φαινόμενα τῆς σημερινῆς μας ζωῆς, νά βγάλουσι συμπεράσματα γιά τό κάθε τί.

Ἡ σκηνή ἐδῶ και λίγες μέρες στό τέταρτο ἐλληνικό σχολεῖο τῆς Ἀθήνας (μαχαλῆς τῆς Νεάπολης).

Ὁ δάσκαλος πού λέγεται Λεώνης σηκώνει τό μαθητή τῆς δευτέρας τάξης, πού λέγεται Τσάτσος, νά γράψῃ στόν πίνακα ὁρθογραφικά.

Τό κείμενο πού τοῦ ὑπαγόρευε εἶχε μέσα και τὸνομα κάποιου ἀπό τοὺς μῆνες.

Ὅταν ἦρθε ἡ ὥρα τῆς «τεχνολογίας» και λέξη λέξη φτάσανε μέ τή σειρά και στό μήνα, ὁ Λεώνης ρώτησε τόν Τσάτσο, πόσους μῆνες εἶχε ἡ χρονιά.

— Δώδεκα.

— Ὅνόμασέ τους.

— Γενάρης, Φλεβάρης, Μάρτις, Ἀπρίλης, Μάης...

— Τί ; τί ;... Ἐξακολούθησε.

— Μάης, Θεριστής, Ἰανουάριος, Τριτομηνιάς, Σεπτέμβρης, Ὀκτώβρης, Νοέμβρης. . .

Ἐνα ἄγριο βλέμμα γιά λίγη ὥρα. Ἐπειτα.

— Βρέ τ' εἶναι αὐτά πού λές ; Τοὺς μῆνες, μωρέ, δέν ἔμαθες ἀκόμα ;... Ἐλα δῶ... Ἀπλῶσε τό χέρι σου.

Ἡ φοβερή και τρομερή βεργά σηκώθηκε και κατεβάστηκε μέ ὄρμη κάμποσες φορές.

Φοσσ...τάπ, ταπ.

Φοσσ...τάπ, ταπ.

Ὁ καιρομύρις ὁ Τσάτσος σέ κάθε βεργά πού δέχονταν ἡ ἀπαλάμη του, πῆδαγε ἀπό τόν πόνο και τό τσοῦξιμο, και μέ δάκρυα στό μάτια φώναζε κατατρομαγμένος

— Ἐτσι τοὺς ξέρω, κύριε... Ἐτσι τοὺς ἔκου

σα, κύριε... Ἐτσι τοὺς λέει ὁ πατέρας μου, κύριε... Σίγουρο εἶναι πὼς ὁ Λεώνης δέν ἔδερνε μονάχα τόν Τσάτσο. Ὁ Δάσκαλος ἐκείνη τῇ στιγμῇ, βαλμένος ἀπό τό Κράτος, καμουτσικάγε ἀλάκαιρο τό ἔθνος.

ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ

Ἡ «ΔΙΑΠΛΑΣΗ», ΚΑΙ ΤΑ ΡΩΜΙΟΠΟΥΛΑ

Φίλε «Νουμά»,

Διάβασα μέ προσοχή τὰ δύο ἄρθρα τοῦ Βουτιερίδη «Ἡ Διάπλαση και τὰ Ρωμιοπούλα», πού δημοσιεύσες στό φύλλα 273 και 274, και ξανάσκα. Κάπια βερὰ πέρα σηκώθηκε ἀπό τήν ψυχῇ μου, γιὰτ' εἶδα ἐπιτέλους νά χτυπιέται γερὰ μιὰ (δέν τῇ λέω κακοήθεια, οὔτε βαγαποντιὰ) ἀντιπαιδαγωγική και ἐκμετάλληση τῆς παιδαγωγικῆς ἀνοησίας.

Ἡ «Διάπλαση» μπαίνει και στό σπίτι μου (ἀπό τήν πρωτοχρονιά, σὺ ὀρκίζουσαι, δέ θά ξαναδεῖ τό κατώφλι μου) και πολλές φορές μούτυχε νά ρῆξω ματιές σ' αὐτῇ και νά γελῶ, ὄχι μόνο μέ τὰ δημοφιλήματά της, μα και μέ ἄλλους ἀστείους γρόπους πού μεταχειρίζεται γιά νά διαπλάσῃ ἡλίθιους και νερόθραστους τοὺς Ρωμίους. Εἶδα τὰ «μικρὰ μυστικά» της, πού ἀξίζει νά μάς μιλήσει και μίαν μέρα και γι' αὐτὰ ὁ Βουτιερίδης. Θάμασα τόν τραπεζιτικώτατο τρόπο πού μεταχειρίζεται, διά τῆς μεθόδου (ὄχι τοῦ παπῆ) τῶν ψευτονομάτων, γιά νά τραβάει τίς πεντάρες ἀπό τὰ ἀξιοθρήνητα θύματά της, και ἀγανάχτησα μέ τὰ ἐκλογικά της Καρναβάλια. Τῆρθε και τῶν συνεργῶν σου μού δώσανε ἀφορμῇ νά προσέξω περισσότερο σ' αὐτά. Νά και τό συμπέρασμα μου :

Ἐχω μπροστά μου δύο φύλλα διπλά (γιατί ἡ «Διάπλαση» βράει ντουμπλίδες, βγαζοντας δύο δύο τὰ φύλλα της), τό 17 και 24 Νοεμβρίου και τό 1 και 8 Δεκεμβρίου 1907. Οἱ τελευταῖες σελίδες και τῶν δύο φύλλων εἶναι γιομάτες μέ ἐκλογικῆς δήλωσες. Νά σὺ ξεσηκώσω μερικές νά γελᾶσαι ; Ἄκουσε — ὄχι βέβαια και τίς ἀνοητότερες, μα ὅποιες τυχαῖναι ἀπό τό σωρ.

Ν, 1.

«Ἐμφερούμενοι Διαπλαστίδος, κηρυττόμεθα και ἡμεῖς ὑποστηρικταὶ διὰπυροι τοῦ

ἐμφερούς τοῖς ἡμετέροις Ψευδωνύμου Δικηγόρος τῶν συνδρομητῶν».

Νο 2.

«Ἡ Κεῖνὴ γνώμη, ἵτις εἶναι πάντοτε ὀδύνη τῆς ὀρθῆς κρίσεως, ἀπεφήνατο ὅτι, τό ὠραιότερον, ἐθνικότερον, ἰδανικότερον, πατριωτικότερον και ὑπὸ πᾶσαν ἐποψὴν ὑπέροχον ψευδωνύμου εἶναι τό : Μαμαρωμένος Βασιλιάς. Ἐπικροτῶν λοιπὸν κάγω τήν ἀπόφασιν ταύτην, ἀσπρίζω μετ' ἔθνικῆς ὑπερηφανείας και μ' ὀλη μου τήν καρδιά τόν θάνατον Μαμαρωμένον Βασιλιά μα».

Νο 3.

«Ὅσαι ὑμῖν Γραμματεῖς και Φαρισαῖοι ὑποκριταὶ !... Θεωρία ψευδῆς... Παραδαγγιδόν. Ρομάντζες, ἰδεῶδη, ἀιθεριότητες, ἀερολογήματα (Μωρέ, μὴ μπᾶς και τῶχει στείλει αὐτό τό ψηφιδόελλο τοῦ Πετρικλῆς ὁ Γιαννόπουλος ;) φιλεθνισμός, φιλοπατρία και αἰσθηματολογία... Ζήτω ἡ πρᾶξις ! Πραγματικότης ! βοᾶ ! ! ἀντιχεῖ ! ! ἐν περτοῖς ! ! Ἴδου ἡ Ρόδος, ἴδ' ὁ και τὸ... πῆδημα ! — ΣΚΕΡΤΣΟ, ἀντιπρόσωπος ὠραίου φύλου. Ἐποψήφισις καλποδόχης».

Νο 4.

«Ἐποψήφισα ἀπέναντι τοῦ ἐμοῦ ἀπειροῦ ἀνωτέρου ψευδωνύμου ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ Η ΘΑΝΑΤΟΣ, παρακαλῶ τοὺς πέφυσι 60 ὑψηλίσαντάς με ! να θερμῶς τοῦτο ὑποστηρίξωσι. ἐπίσης και ὑπέροχα ψευδωνύμου τοῦ ἀντιυπερπατριδικοῦ συνδυασμοῦ».

Νο 5.

«Ἐνεκα διαφόρων λόγων, μὴ δυναμένη πλέον νά συνεργασθῶ μετ' ἀντιθέτου κήματος, δηλῶ ὅτι ἡ ἐφετεινὴ ἐν Δημοψήφισματι ὑποψηφίσις μου εἶναι (προσοχή μὴν τό προφέρετε τό ἀρχικό ἐπιθ. με δασεία !) ὑπερπατριδικώτατη. Σύμπαντα δέ ὑπερπατριδικὸν συνδυασμὸν οὐ μόνον ἐγὼ ἀλλά και 25 ὀπαδοὶ μου ἐνθέρμως θέλομεν ὑποστηρίξωσι, μαυρίζοντας πάντας ἀντιπάλους».

Ὄψ ! Τὸ στομάχι μου ! Δέ βαστάω νά προχωρήσω. Γιά νᾶν τό ξελαφρώσω κάπως, ξεσηκώνω ἀπὸ τόν ἀριθ. 51 — 52 σελ. 414, στήλη 2, τὰκόλουθα λόγια τῆς ἴδιας τῆς «Διαπλαστούλας»

«Μαμαρωμένος Βασιλιάς — ὑποψηφίσις πρὸς βράδευσιν διὰ τὸ δημοψήφισμα τοῦ 1907». Αὐτὰ διαβάσω εἰς ἕνα κομψότατον ἐπισκεπτήριο. Ὁφάνταξθε ποτε ὅτι οἱ ὑ-

Ο ΣΤΡΑΤΙΔΗΣ. Ἄς κοιτάξουμε τί τοῦ χρωστάμε μεῖς...

Ἡ ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ. Τί τοῦ χρωστάμε ;

Ο ΣΤΡΑΤΙΔΗΣ. Τὸ φομὶ μας.

Ἡ ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ. Τὸ φομὶ μας ; Κα γὰ γὰ ! Ἄλλο πάλι τοῦτο ! Τὸ φομὶ μας τὸ χρωστάμε σέ πέναντε...

Ο ΣΤΡΑΤΙΔΗΣ. Ὅχι. Μ' ἐκπὸ φοροδραχμῆς τὸ μήνα σύνταξι δέν μπορεί νά κρατηθεῖ ἕνα σπίτι σήμερα. Βλέπετε, ἀπὸ τήν ὑπερβολὰ ῥιγηλα θεόφτωχος.

Ἡ ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ. Στὸ χέρι σου εἶτανε νά βγαῖς και σὺ πλούσιος. Εἰκοσπέντε χρόνια στήν τελωνιακὴ ὑπερβολὰ... Ἄλλος στή θέση σου θάγδαινε μέ τραταχτή περιουσία...

Ο ΣΤΡΑΤΙΔΗΣ. Και μέ περίσσια ἀτιμία.

Ἡ ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ. Καλὰ δὲ ! Τόσοι και τόσοι πού δέ σέ μιμηθήσανε, ἔχουσι ξανθὸν σημάδι στό κοῦτελο και γνωρίζονται...

Ο ΣΤΡΑΤΙΔΗΣ. Καλὰ ! Ἄς εἶναι κ' ἔτσι. Δίκιο ἔχεις.

Ἡ ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ. Δίκιο, βέβαια. Ὅχι, πὲς πὲς ἔχω κι ἄδικο.

Ο ΣΤΡΑΤΙΔΗΣ. Δίκιο ἔχεις, χριστιανή μου, δίκιο,

δίκιο, χίλιες φορές δίκιο ! Ὅχι τίποτ' ἄλλο ; Ὁ Στρωτὸς θυμῶς αὐτὸς τίς ἐκπὸ δραχμῆς τίς ἔκαμε τραχτές. Μοῦ δίνει διακόσες δραχμῆς τὸ μήνα νᾶν τοῦ ἀνιγράφω τοὺς λόγους του και τὰ συγγραμμάτα του... Καὶ ξέρετε τὸ μυστικὸ ; Ὁ Στρωτὸς γράφει πὸ καθαρὰ και πὸ στρογγυλὰ ἀπὸ μὲνα, μα βρῆκε αὐτὸ τὸ μέσο τῆς ἀνιγραφῆς γιά νά μὴ φαίνεται πὼς μέ βοήθει, πὼς βοήθει ἕναν παιδικὸ φίλο τοῦ μακαρίτη τοῦ πατέρα του. Μὲ βοήθει δὶχως νά μού πειράξει τὸ φιλότιμο... Κατάλαβε; τώρα ;

Ἡ ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ. Ὅχι. Αὐτὰ μοναχὰ ἐσὺ τὰ καταλαβαίνεις.

Ο ΣΤΡΑΤΙΔΗΣ. Ἐτσι εἶναι. Περὶερσο μάλιστα πὸ τὰ καταλαβαίνω και γὼ ! Ἐπρεπε και γὼ νά μὴν τὰ καταλαβαίνω. Γιατ' εἶμαι Ρωμὸς και γὼ και τοῦ Ρωμοῦ ἡ ψυχὴ δέν τῇ δέχεται τήν εὐγνωμοσύνη. Ὅσο κι ἂν ψευτολευτερωθήκαμε (κάπως ῥητορικά ἀπὸ δῶ κι ὀμπρός), ἡ ψυχὴ μας εἶμινε σκλάβδα, ραγιάδικη ψυχὴ, μιὰ και δέν ξεσκαθώθηκε ἀπὸ τήν Πρῶληψη. Καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ ραγιά δέν ἀναγνωρίζει εὐεργέτη μονάχα ἀφέντη ξέρε. Κι ὅταν τοῦ κάνεις καλὸ τοῦ ραγιά, δέ σ' εὐγνωμονεῖ σέ μισεῖ. Γιατὶ πάντα ὁ δούλος μισεῖ τὸν ἀφέντη του.

Ἡ ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ. Μωρέ, τί μοῦ λές ! Ἐσὺ ὄσαι

τρομερῶς ῥητορας !... Ὅσοι δὲ τὰ χρωστάμε σέ Στρωτὸ ; Ἀκόμα και τὸν ἀέρα πού ἀνασαίνουμε ;

Ο ΣΤΡΑΤΙΔΗΣ. Ὅλα. Πλερώνει και τὸ δάσκαλο τῆς Ἀστρούλας μας. Μιὰ μέρα, λέει, θά μάς γίνε περιφνημὴ ζουγράφισσα... ἔχει ταλέντο τὸ κορίτσι μας...

Ἡ ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ. Γιατὶ μιᾶζουσι στὰ μυαλά ! Συχώρα με, χριστιανέ μου ! Σὰ δέν εἶτανε κ' ἡ Ἀστρούλα δῶ μέσα νᾶν τὸν ἀκούει και νᾶν τὸν θαμάζει, δέν ξέρω μέ ποιὸν θάχε νά μιλήσει... Ὅλα ἔξω γελᾶνε μαζί του...

Ο ΣΤΡΑΤΙΔΗΣ. Γελᾶνε : Μοῦ δίνεις τήν ἄδεια νά γελᾶω και γὼ ;

Ἡ ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ (ἀγορευμένη). Μὲ μὲνα νά γελᾶσαι ;

Ο ΣΤΡΑΤΙΔΗΣ. Ὅχι. ὄχι ! Νά γελᾶω μέ τὸ Στρωτὸ !

Ἡ ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ. Και μέ τήν κόρη σου ! Ἄμ ἔγινε κι αὐτὴ !... Ἄσ' τα !... Φασκέλωσ' τα !... Πολύωρα μού μιλοῦσε γιά γάμο δὶχως γάμο ! Μόλγεγε δηλαδὴ πὼς δὺ παντρευθῆναι ζῶν εὐτυχισμένο στα δὲν παντρευθῆναι... Δέν εἶναι γιά γέλια αὐτὰ ; Κι ὅμως ὁ κὺρ Στρωτὸς θᾶν τῆς τὰ διδάξει...

(Μπαίνει ἡ ΑΣΤΡΟΥΛΑ μέ τὸν καφέ).

ποψήφιοί μας θα έτύπωναν και επισκεπτήρια ; Νά λοιπόν που έγινε και αυτό !

Θά γίνουν κι άλλα ακόμα, έτσι που τ' τραβάει το σκοινί η «Διάπλαση». Θά χυθεί κ' αίμα. Και στ' αλήθεια πρέπει να χυθεί για να γίνει ο έκλογικός της αγώνας κταντίπ Ρωμαίικος.

Του λόγου σου, φίλε Νουμά, ξέρεις γιατί γίνονται 'δλ' αυτά. Μά μπορεί κι 'δλ' οι αναγνώστες σου να μην τ'ο ξέρουν και καλό θ' είναι να τους τ'ο πούμε.

Τά περίφημα αυτό έκλογικά καρναβάλια γίνονται στην τελευταία σελίδα τής «Διάπλασης». Πάνου πάνου στη σελίδα δημοσιεύεται στερεότυπα ή ο κλόουθη δήλωση.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ή λέξις με άπλά στοιχεία λεπτά 10, διά δέ τούς συνδρομητάς μας λεπτά 5 μόνον με παχεία στοιχεία διπλάσιον και με κεφαλαία τ'ο τριπλάσιον. Ήλάχιστος όρος 15 λέξεις, δηλ. και 'αί ολιγώτεροι τών 15 πληρώνονται ως να ήσαν 15 κτλ.

Νά λοιπόν τ'ο κλειδί αυτήνης τής φάμπρικας. Με τ'ο κλειδί αυτό μετρώντας τις έκλογικές λέξεις που βρίσκονται στο φύλλο τής 1—8 του Δεκέβρη, τις βρίσκω 800, πρὸς μιὰ πεντάρα ή λέξη, μάς κάνουν 40 δραχμής. Οι έκλογές βαστάνε σέ 5—6 φύλλα τής «Διάπλασης». Έχουμε λοιπόν 4 περίπου χιλιάδες λέξεις, πρὸς μιὰ πεντάρα, διακόσες δραχμής. Για να τσεπώσει λοιπόν διακόσες δραχμής ή «Διάπλαση» δηλητηριάζει με τ'ο έκλογικό φαρμάκι τ'α φτωχά τ'α Ρωμαίικουλα. Τί λέει για 'δλ' αυτά τ'α υπερπατριδικώτατα δ κ. Ξενόπουλος που, κρυμένος πίσω από τόν αγαθώτατο κ. Ν. Παπαδόπουλο, τ'η διευτύνει ;

Τί λέει δ κ. Ξενόπουλος, δέν ξέρω ξέρω τί λέω εγώ, και συνεθίζω πάντα να μιλω με πράματα. Σου στέλνω λοιπό μαζί με τ'ο γράμμα μου πέντε δραχμής, βάλε και λόγου σου ή, τι θέλεις, ή βάλουν κ' οι φίλοι σου άλλος μιὰ και άλλος δυό δραχμής, κ' έτσι θά μαζωχτεί ένα ποσό από διακόσες δραχμής, νάν τ'ο στείλουμε στη «Διάπλαση», έτσι για τ'α έκλογικά έξοδα, για να πάψει πιὰ αυτές τις κερδοσκοπικές έκλογές τής. Προσείνω μάλιστα αυτό να γίνεται κάθε χρόνο, γιατί έτσι μοναχά δ κ. Παπαδόπουλο-Ξενόπουλος θά πάψει να κάνει τ'η σωτήρια αυτή ένεση κάθε χρόνο στη Ρωμαίικη ψυχή.

Με φίλια

Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΚΑΡΝΑΒΑΛΟΣ

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΥΜΝΟΥΣ

Ο ΥΜΝΟΣ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ

Χαίρε τής Φύσης αναγάλιασμα ! ή λυγίρα δική της σ' όνειρεύτηκε και στην καρδιά σου για πάντα φόβιασε, ποθώντας να γροικώή τ'η μουσική του όνειρου.

Όσάν του κόσμου υπέρτατη χαρά ή φωνή σου, που διαλαλεί τόν ερχομό μας απ' τ'η χώρα του μυστηρίου κι ανιστορεί σ' όλη τ'ην Πλάση τ'η δόξα τής Αγάπης.

Φῶς ή ματιά σου ! και τ'ο γέλιο σου τραγοῦδι, που ρυθμικά κυλάει μες στην ψυχή του ανθρώπου από τ'ο πρώτο γλυκοχάραμα τής ζήσης ως σ'των ματιών τ'η δύση.

Τ'α σπλάχνα σου μονάχα γνώρισαν τής Φύσης τούς μουσικούς ρυθμούς κ' έσδ τής άρμονίας τ'η χάρη τ'ην άποκοσμη κάνεις ν' άκουϊμε με κάθε απόχτηπό σου.

Ροδοστρωμένους δρόμους και στεφάνια δόξας πάντα ή καρδιά σου νείρεται για δ, τι τής είναι δ πιό γλυκός της τρόμος τής χαρῶς τ'ο φέγγος τ'η σκέψη σου δδηγάει.

Κι όσον ξεσηπώ ή θρηγός σου, βουνά και δάση θ' αντιλαλήσουν τ'ο πικρό σου κλάμα κ' όλης τής Χίσις ή καρδιά ξεσοίζεται, θαρρώντας τόν πόνο σου δικό της.

Προφητική ή ζωή σου γίνεται και πάντα πριν από μ'ας τ'ο δρόμο, όσον θά μπουϊμε, βλέπει. Κ' είναι οι στιγμές σου θρίαμβος Πόνου κι Αγάπης, παντοτεινή Νιόβη !

ΗΛΙΑΣ Η. ΒΟΥΤΙΕΡΙΑΗΣ

Η ΛΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

είναι ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟ για τ'ο λαό και δέχεται καταθέσεις από μιὰ δραχμή κ' άπάνω. Σου πλερώνει τόκο 4 1/2 % και σου δίνει πίσω τ'α χρήματά σου όποτε θελήσεις είτε όλα είτε μέρος απ' αυτά.

“Ο ΝΟΥΜΑΣ”

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΕΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Για τ'ην Ελλάδα Δρ. 10.—Για τ'ο Έξωτερικό Δρ. 20.—

20 λεπτά τ'ο φύλλο λεπτά 20

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ. Στα κιάσκια (Σύνταγμα, Όμόνοια, Έθν. Τράπεζα, Όπ. Οικονομικών, Σταθμός Τροχιδόδρομου (Ακαδημία), Βουλή, Σταθμός ύπόγειου Σιδερόδρομου (Όμόνοια), στο κληνεπωλείο Μαγολακκίη (Πλατεία Στουρνάρα), Έξάρχεια, στα βιβλιοπωλεία «Έστίας» Γ Κολάρου και Σακέτου (άντικρυ στη Βουλή).

Ή συντρομή πλερώνεται μπροστά κ' είναι ένός χρόνου πάντα

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Παρά τρία ένδικός ευεργέτης — Οι φοβέρες του Μιστριώτη — Βασιλικά λόγια και προικηπικά γράμματα — Για τούς κ. κ. Ανκουρέζο και Δαμηλάτη.

ΑΙΓΟ άκόμα κι ό μακαρίτης Σεβαστόπουλος θά γινότανε στ' αλήθεια ένδικός ευεργέτης, άφού έγινε άφορηή νάνοξει τ'ο στόμα της ή Φιλοσοφική Σχολή του Πανεπιστημίου μας και να πει πως νείρεται να δεχτεί τ'ην άνόγη δωρεά του, τις τριάντα δηλ. χιλιάδες φρ. χρυσά που ήφισε δ μακαρίτης στο Πανεπιστήμιο για να χωθούνε σ'α σημερινά, Ρωμαίικα, δηγήματα ή εύκτικ ή άπαρτέμματα, Δυστυχώς, για τ'ο Πανεπιστήμιο και για τ'η μέμη του Σεβαστόπουλου, βγήκε τ'η Δευτέρα βράδι δ πρέτανης κ. Καταράς και μάς τελήησε από τις σήτες τής «Έστίας» πως ή Φιλοσοφική Σχολή δέν είχε κανένα δικαίωμα να δεχτεί ή νάπορφύρει τ'η δωρεά και πως ή Σύγκλητο (που να μη βασκαθεί !) είναι άποφασισμένη να δεχτεί τ'η δωρεά του αμεγαλίμου άνδρου, άφού μάλιστα τρεις καθηγητάδες τής Φιλοσοφικής Σχολής, δ Κόντος, δ Μιστριώτης κι δ Χατζηδάκης (μάλιστα, δ ΧΑΤΖΗΔΑΚΗΣ !) είναι υπέρ του διαγωνισματος, δηλ. παραδέχονται πως μπορεί να γραφτεί (και τ'ο σπουδαιότερο, να διαδοθεί) σήμερα Ρωμαίικο δήγμα με εύκτικ, άπαρτέμματα και μονολεκτικούς μιλώντες !

Έτσι λοιπόν τρεις δοφοί έμποδίζουνε σήμερα ένα μακαρίτη να γίνει ένδικός ευεργέτης και ρεζιλίζουνε τ'ο Πανεπιστήμιο. Χερκοποιήστε τους ! *

ΠΑΝΟΥ σ' αυτό τ'ο ζήτημα δέν μπορούσε να μη μιλή-

Η ΑΣΤΡΟΥΔΑ. Άν είναι πικρός, πατέρα...

Ο ΣΤΡΑΤΙΔΗΣ (δοκιμαζοντας). Γλυκός, παιδί μου, γλυκός...

Η ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ (στηγιά). Βέβαια, γλυκός σαν τ'α λόγια σου...

Η ΑΣΤΡΟΥΔΑ (γελαστά). Πάλι τ'α ίδια ; Έλάτε... Ήσυχα... Θά σας μιλήσω... Ήάν τ'ο τ'ο περς λοιπόν, πατέρα, τ'ο κ. Στρωτός για τόν Κωστή ; Δέ Ήάν τ'ο τ'ο περς. Δέν είν' έτσι !

Η ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ. Τότε νάν τ'ο τ'ο περς εσύ...

Η ΑΣΤΡΟΥΔΑ. Έγώ ; Μά ταιριάζει νάν τ'ο τ'ο πω εγώ ;

Ο ΣΤΡΑΤΙΔΗΣ. Ά, μπά, τέτιο πράμα !... Δέν πάει....

Η ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ. Πάει δέν πάει, πρέπει ένας νάν τ'ο τ'ο περ. Κι ά δέ μάς τ'ο κάνει τ'ο ρουφετί, τότε τ'ο λέω εγώ τής φιληγάδας μου, τής κ. Ρωξάνης, και μάς τ'ο κάνει δ άντρας τής.

Η ΑΣΤΡΟΥΔΑ (άπορώτως). Τ'η κ. Ρωξάνης ;

Ο ΣΤΡΑΤΙΔΗΣ. Μά ή (θυμώσει). Στρωτός άν τ'ο μάθει πως ζητήσαμε τέτιο πράμα από τ'η γυναίκα τ'ου Καλέκαρδου Ήάν τούρκει έτσι σαν προσβολή...

Η ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ. Κι ά θυμώσει ; Θεση να βρεί δ Κωστής μου κι ής θυμώσουν 'δλ' οι Στρωτοί

κ' οι ξέστρωτοι τ'ου κόσμου !

Ο ΣΤΡΑΤΙΔΗΣ. Μά εγώ δέν τ'ο θέλω αυτό. Η ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ. Έγώ εμωσ τ'ο θέλω. Τ'ο θέλω και θά γίνει. Και δέν άκούω κανέναν εγώ.

(Ή Αστρουδά πάει και κάθεται στο άκρωτό τ'ου σπέξι, άκουμπώντας τ'ο κεφάλι σ'ε χέρι και δέ βγάζει μιλιά)

Ο ΣΤΡΑΤΙΔΗΣ. Έλα, μη παραφέρνεσαι πάλι. Η ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ. Μά εσύ θά με κάμεις να πάρω τ'α βουνά !... Κατάντηρες άνυπόφορος πιὰ εσύ ! Σά μολύδι μου κάθεσαι στην ψυχή μου !

(Σωπαίνουνε για λίγο).

Ο ΣΤΡΑΤΙΔΗΣ (μαλακά). Έλα, Άθήνα... Νά ζήσεις... Σόχασε πιὰ !

Η ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ. Νά συχάσω ; Μην άγαπάς νάρχησω και τ'α τραγοῦδια για τ'η χατίρι σου ;

Ο ΣΤΡΑΤΙΔΗΣ. Όχι. Δέ θέλω τραγοῦδια. Δέ σου ζητάω να τραγοῦδεις.

Η ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ. Τότε τί άγαπάς ; Τί θές ; Διάταξε, άφέντη !

Ο ΣΤΡΑΤΙΔΗΣ. Δέ θέλω τίποτα. Λίγη καλοσύνη θέλω. Έχω ανάγκη από λίγη καλοσύνη, από λίγον ήλιο να μου ζεσταίνει τ'ην ψυχή, να μου δίνει

κουράγιο στο σκληρό τόν άγώνα. Λίγον ήλιο θέλω. Γιατί μου τόν άρονόστατε ;

Η ΑΣΤΡΟΥΔΑ (λαλημένα και χαμηλά). Πατέρα μου !...

Ο ΣΤΡΑΤΙΔΗΣ. Λίγη καλοσύνη. Σας τ'η διακονέω τέσα χρόνια τώρα. Έλαστε με !

Η ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ (κοροδογατικά). Ό Θεός να σ' ελεήσει, χριστιανέ μου.

Η ΑΣΤΡΟΥΔΑ (στον ίδιο τόνο). Φτωχέ πατέρα !...

(Άλλη πάγη),

Ο ΣΤΡΑΤΙΔΗΣ. Θά ήγω έξω.

Η ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ. Όρα σου καλή. Άμα με συχίσεις, τ'ηχεις πιὰ στερεότυπο τ'ο θά ήγώ έξω.

Ο ΣΤΡΑΤΙΔΗΣ. Πρέπει να περάσω κι από τ'ο ταμείο π'α βραδιάσει να πάρω τ'η σύνταξή μου. Πάει να πάσει τ'ο κατέλλο του από τ'ο άκρωτό τραπέζι, Άκουσε, Άστρουδά. Άμα έρθει δ κ. Στρωτός και ζητήσει τόν έκλογικό τ'ου λόγο τ'ο τ'ον ένεσε. Τ'α χερόγραφα τ'αχω δ'α πάνου. Νά τα !

Η ΑΣΤΡΟΥΔΑ. Καλά, πατέρα.

(Ο ΣΤΡΑΤΙΔΗΣ φέβγει ή ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ κουνάει τ'ο κεφάλι και δέ μιλάει ή ΑΣΤΡΟΥΔΑ παραίνει κ' τα τ'ο τριπόδι).

Η ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ (παύοντας πάλι τις κάλτσες

